

Una cultura oberta?

Visat núm. 4
(octubre 2007)

per [Buchkultur](#)

Entrevista a Kirsten Brandt, traductora i mediadora cultural, sobre el rebombori per l'exclusió dels autors catalans que escriuen en espanyol i sobre el seu amor per la llengua catalana.

Buchkultur: Què li sembla el rebombori que ha precedit la Fira del Llibre de Frankfurt d'aquest any, causat per la controvertida declaració de l'Institut Ramon Llull de no convidar-hi cap autor que escrigui en espanyol?

Kirsten Brandt: Segons el meu parer, la polèmica que ha despertat aquest tema ve donada pel malentès que els catalans ho han fet per motius nacionalistes. Els organitzadors de la fira van considerar que la molt generosa suma de 12 milions d'euros destinada a donar a conèixer la literatura catalana s'havia de dedicar principalment a presentar els autors que havien decidit escriure en una llengua amb molta menys projecció que l'espanyol. Escriptors com ara Eduardo Mendoza o Carlos Ruiz Zafón, que ha causat tant furor amb *L'ombra del vent*, el seu *bestseller* ambientat a Barcelona, tot i viure a Catalunya escriuen en espanyol. Per tant, considero que en realitat no necessitaven la promoció de la fira del llibre. Per descomptat, això no tothom ho entén a la primera. Probablement és qüestió d'arribar a un acord.

Buchkultur: Bé, i com arriba un a traduir del català?

Kirsten Brandt: En el meu cas va ser de manera indirecta: mentre estudiava filologia romànica, vaig passar un any a Lisboa fent un curs de portuguès. Allà vaig conèixer el català que acabaria sent el meu marit. Amb ell vaig viure set anys a Barcelona. Durant un temps vaig treballar a l'editorial Quaderns Crema i d'aquesta manera em vaig començar a animar a treballar de traductora. Abans ja havia traduït contes de Pere Calders per a la revista de literatura *Tranvía. Revue der iberischen Halbinsel*. Ara el meu marit i jo vivim a Alemanya i criem els nostres fills en les dues llengües.

Buchkultur: Per a vostè quin és l'encant especial que té la cultura catalana?

Kirsten Brandt: M'agrada l'obertura de mires dels catalans. Per una banda, es preocupen de la seva llengua, que va estar reprimida durant força temps, però, a diferència d'altres pobles, com per exemple el basc, els catalans defineixen la pertinença a la nació en funció de la llengua i no de les arrels. És a dir que, en realitat, qualsevol que parli català es pot considerar català. I el foment de la llengua no implica que aquesta vagi cap enrere, sinó que hi ha un esforç per mantenir-la viva, ja sigui a través del doblatge de sèries de televisió o de la creació de nous termes per designar nous conceptes, per exemple del camp de la informàtica. A més a més, a molts catalans els interessa aprendre altres llengües. Per a ells, això no es contradiu amb el fet de voler protegir la seva llengua.

Kirsten Brandt viu a Offenbach am Main, des d'on treballa de traductora del català.

Buchkultur, 112, (agost-setembre 2007)

Traduït per [Maria Bosom](#)